

DARMO 1/2 ROUTI - VIII.

Neděle, 12 srpen 2018

8. Jak se Oliver vybarvil První dny v novém bytě byly opravdu dobrodružné. Přemělníci si u nás podívali dvířkami svých činností vybarvili neskutečně nepočetně. Nebylo jednoduché udržet čistotu koutek, ve kterých v klidu pevnost o našeho potomka. Stále jsme se s Jolankou stěhovaly z místnosti do místnosti. Naštěstí byla ať neuvěřitelně klidná, tak se nám celkem dařilo tuhle zvláštní situaci zvládnout. Michal se snažil. Přivázel, odvážlivě zrakem dohlázel na všechny dokončovací práce. Také přivezl ty pytle, které jsem v atelieru na chvíli nabalila. Uložila jsem Jolanku a rozvázala první pytel. Pak rychle druhou a třetí.

„No

moment,“ volala jsem na Michala, který už zase nám kam pospíchal. „To jsou ty věci na vyhození, zbytečně ses s nimi tahal do schodů.“

Zarazil se.

„Tak přivez ty další - tři a tyhle zase odnes pryč, ať tady nepůjde.“

„To nepůjde.“

„Jak to?“

„Protože už je nemám,“ kroužil se, ale pak se rozemřel. „Vidíš, a já si přikákal, pro mě mi Venca tak strašně dávalo za práci starých hadiček.“

Nejdříve jsem nechápala, ale za chvíli bylo jasno. Venca a patnáct prvních pomáhal stěhovat věci z atelieru, a Michala napadlo, že by se mu to oblečením, které jsem chtěla zlikvidovat, mohlo ješit hodit. Má ty ty tři věci dáti, do kapsy hluboko, třeba na vyčistění. Venca byl rád a Michal mu ješit pomohl naložit pytle do auta. V tom zmatku však nešit naložil také položenou cedulky, takže s Vencou odjelo i vešit moje kvalitní oblečením, do kterého jsem se v posledních měsících těhotenství nešla.

„To se ti tedy povedlo. Ale tolik se zase nesměj, protože tam byly i tvoje oblíbené věci, miláčku,“ upozornila jsem ho.

„Ale co bys chtěla udělat? Přece to po něm nemohu chtít zase nazpět? Vážím, jakou máš ty jeho holky radost? A jak žasly, proč vyhazuje takové krásné oblečením.“

„To se nedivím, ale máš pravdu, už se asi nedá nic zachránit.“

„Tak se nezlob, Heli, aspoň máš dávat nakoupit si plně novou věc.“

Nezbylo mi, než se smát se zřetou. Ale co, stejně mám pár kilo navíc, tak než bych do těch věcí zhubla, nejspíš by vyšly z mých dy.

Mezi

ostatní námjemnáky v domě jsme se nezařadili zrovna nejšťastněji. Bydlelo zde sedm partajů. Ve zvláštním páteřím byl jeden byt a potom v každém poschodů dva. Od začátku se mi zdálo, že jsou ti lidé nějak odměněni.

"Nediv

se,“ řekl jsem Michal, „že tři máš věcí jim tu dáš, já jsem rád a nepočetně, tak už jim to jde určitě na nervy.“

Jak jsem se pozdávila dozvěděla od sousedky, nebyla to tak úplná pravda, nebo aspoň ne celá. První problém nastal, když zedníci nesli k nám do dvrtáchoho patra traverzu a rozbili na chodbě originální barevnou vitráž. Stejně skleněná nádherna byla v každém patře a vydržela tam od roku 1897. Vitráže pátily dvě, svatováclavské, nikoliv jak invazi Zbořilovic rodiny.

Tohle ovšem byla malá kost proti další zednické zájčnické akci. V páté zemi bydleli starší manželé. Pan ěejka se v lednu došil sedmdesátiletý a manželka pro něj chystala velkolepou oslavu. ěejkovi, jako jediný v domě, je třeba topili postaru v kamnech. Paní nechala schválně jeden kámen vyhasnout, aby bylo v místnosti chladno a nanosila tam všechny dobroty, připravené na tu slávu.

A co se vlastně stalo? Jen taková drobnost. Zedníkovi spadla nějakou náhodou do komína cihla a prohlašovala k ěejkovi do těch vyhaslých kamen. Následovala černá exploze. Paní uslyšela nějaký divný zvuk, otevřela dveře a utrpěla chudinka útok. Celý pokoj včetně vřechů lahůdek byl pokryt vrstvou sazí. Še se něco stalo, zjistili zedníci až ve chvíli, kdy kámen cihla tloukla na dveře našeho bytu.

Michal sice zaplatil úkodu, ale stejně mi paní ěejková celá roky ani neodpověděla na pozdrav. Jako kdybych za to mohla. Navíc se nám ta jejich kamna je třeba pomstila, ale o tom až později.

Trošku

Jsem se obávala, jak si na novém prostědě zvyknou naše zvířata. U Olivera jsem měla pocit, že snad ani žádnou změnu nezaznamenal. Peříček měl stejně, misky taky, venčit se chodil do stejného parku a to malá lidská mláďa ho moc nezajímalo. Nebyla s ním zatím žádná hra. To ěenda s Matěskem se naopak k miminku poťád nenápadně tlači, asi že tak krájsně vonálo mláčkem. Kořička toaletu se naučila používat báhem jediného dne, ale věbec se jim nelíbilo, že by měla být poťád zavřená v bytě. Vysedávali na oknech a dořadovali se, abych je pustila ven. Ale jak, že dvrtáchoho patra? Pak už jsem to nevydržela a nechala je vybíhnout na terasu. Trnula jsem strachem, že odněkud spadnou, ale kdepak naši kaskadéři. Zanedlouho byli na stěch jako doma a dokonce se díky vysokým stromům dokázali dostat až na zahradu. Nechala jsem tedy udělat na dveře od terasy je třeba malý kořička dváka ěenda s Matějem už si zase mohli chodit na půllety podle libosti. Matěsek si jen zpočátku pátiněšel domů drobně ějřím, která evidentně pocházely z bojů. Patrně si s cizími kocoury musel vysvětlit něco ohledně teritoria.

Za pár týdnů byl interiér bytu dokončen k Michalově spokojenosti. Dokonce ho nechal nafotit pro časopis "Bydlená". Já jsem věřně ležila sklo a černě opaxit, na kterém byl vidět nově prach už asi půl minut po tom, co jsem otřela ten minulý. Jolanka rostla jako z vody a dělala mi samou radost. Michal už měně, proto že si vybudoval vedle terasy párkně atelier, moc se v něm nezdržoval. Kromě přice scénografa měl i pár herečků závků, tak jsme byly doma věně samy. Jedinou lidskou společnicí mi v době byla sousedka Jarmila, ale nejsem si jistá, jestli to bylo zrovna věť zstvě.

Seznámily jsme se tehdy, když Michal přišel kladivem do zdi a u sousedě v kuchyni spadly ze zdi staré hodiny s kukačkou. Zazvonila u nás, kukačky v ní rušně,

a já; u¾ Äekala sprá;ku nadá;vek. K má©mu pÁ™ekvapenÄ- se stal pravÄ½ opak.

â€žTo nic, stejnÄ u¾ mi dlouho lezly na nervy,â€œ má;vla sousedka rukou, â€ža klidnÄ si to dodÄ›jte, já; u¾ jsem ostatnÄ- vÄ›ci sundala.â€œ

Pozvala jsem ji na kÁ;vu a od tÄ© doby má› neopustila. AspoÄ^ dokud jsem se neodstÄ›hovala. Jarmile v tÄ© dobÄ› bylo pÄ›taÁ™yÁ™icet a na prvnÄ- pohled vypadala dost zanedbanÄ›. PostupnÄ› jsem poznÁ;vala jejÄ- smutnÄ½ osud. PochÁ;izela z dobrÄ© rodiny a studovala IÄ©kaÁ™skou fakultu. BÄ›hem studiÄ- vÁ;jak otÄ›hotnÄ›la a stala se svobodnou matkou. Rodina se k nÄ- obrÁ;tila zÁ;dy, pÁ™esto dokÁ;izala vystudovat i s malÄ½m synem. Shodou hloupÄ½ch nÁ;hod bylo jejÄ- prvnÄ- má-sto v blÁ;zinci. Organismus, vyÁ•erpanÄ½ dlouhodobÄ½m stresem a nÁ;slednÄ½m pobytem mezi tÄ›¾kÄ½mi pÁ™Ä-pady na psychiatrickÄ© klinice, se zaÁ•al brÁ;nit po svÄ©m a u Jarmily se objevila nemoc, tehdy znÁ;mi pod nÁ;zvem maniodeprese. Dostala invalidnÄ- dÄ›chod a tÄ-m skonÄ›ila jejÄ- doktorskÁ; kariÄ©ra. PozdÄ›ji se provdala za jednoho svÄ©rÁ;znÄ©ho sociologa a narodil se jÄ- druhÄ½ syn. Tomu bylo v dobÄ›, kdy jsme se pÁ™istÄ›hovali, asi patnÁ;ct let. Jeho starÁ;Ä- bratr u¾ byl dospÄ›lÄ½ a odstÄ›hoval se ke strÁ;Á•kovi do AustrÁ;lie.

Kdy¾ byla Jarmila u nÁ;js poprvÄ©, Ä™ekla jsem jÄ-, aÄ› se zase nÄ›kdy zastavÄ-. Tak, jak se to Ä™Ä-kÁ;vÁ;. PÁ™iÁ;la hned druhÄ½ den a pak u¾ ka¾dÄ½ dalÁ;Ä-. I nÄ›kolikrÁ;it. Byla skoro o dvacet let starÁ;Ä-, pÁ™esto ke mnÄ› silnÄ› pÁ™ilnula jako ke Ä•lovÄ›ku, kterÄ©mu naprosto dÄ›vÄ›Ä™ovala a u kterÄ©ho hledala ochranu a pomoc. NemÄ›la jsem to srdce ji od sebe odehnat, i kdy¾ mi to Michal mnohokrÁ;it doporuÁ•oval.

O jejÄ- diagnóze jsem v tÄ© dobÄ› skoro nic nevÄ›dÄ›la, ale dnes bych u¾ o nÄ- snad mohla i pÁ™ednÁ;Ä;et.

MomentÁ;lnÄ›

mi dÄ›lal vÄ›tÁ;Ä- starosti Oliver. Doma byl zlatÄ-Ä•ko a poslouchal na slovo. Ve volnÄ½ch chvÄ-lÄ-ch jsem ho uÁ•ila tÄ©mÄ›Ä™ cirkusovÄ© kousky, co¾ ho ohromnÄ› bavilo a ochotnÄ› pracoval. HorÁ;Ä- to bylo venku, protoÁ¾e se z nÄ›j vyklubal rvÁ;Ä•. Jakmile uvidÄ›l jinÄ©ho psa, Ä;el po nÄ›m. Nereagoval na Ä¾Ä;dnÄ© povelý a tresty se má-jely Ä°Ä•inkem. Musela jsem ho má-t vÄ›nÄ› na vodÄ-tku, co¾ v kombinaci s dÄ›tskÄ½m koÄ•Ä;rkem nebylo zrovna pohodlnÄ©.

Pak

pÁ™iÁ;el Ä•as pÁ™ihlÁ;sit Olivera na bonitace, kde se hodnotÄ-, zda je mladÄ½ pes vhodnÄ½ pro chov a v jakÄ© kategorii. HodnocenÄ- má›lo bÄ½t v sobotu, jen¾e ve stÄ™edu se Oliverovi podaÄ™ilo pÁ™i venÄ•enÄ- prchnout. ChtÄ›la jsem ho nechat v Lu¾Ä;nkÄ;ch chvÄ-li volnÄ› probÄ›hnout, ale pÁ™esto¾e nebyl Ä¾Ä;dnÄ½ pes v dohledu, zÄ™ejmÄ› nÄ›jakÄ©ho ucÄ›til na dÄ;íku. Nebo nÄ›jakou?

Hledali jsme ho snad vÁ;ude, obvolala jsem policii a Ä°tulky, ale po Oliverovi jakoby se zemÄ› slehla.

â€žNebreÄ•,â€œ utÄ›Á;oval má› Michal, â€žvylepÄ-me po sloupech lÄ-stky, jako kdy¾ se mi tehdy ztratil BruÄ›Ä;ik, pamatujeÄ;? Taky se potom naÄ;el.â€œ

Znovu jsme prořesali okolí, ale marně. Teprve v pátek za soumraku koukám z okna a najednou vidím, jak si to náš pejsek Ájine směrem k domovu. Brala jsem schody po tmech, aby mi zase někam nezmizel. Na ulici jsem nevětila vlastní ošm. Směl se na mě, ocas si mohl samou radostí umlít a na sobě měl kromě černých puntáček ještě, šlut, červen, modr a zelen. Některá Ájprma si na mě dal hodně zleťet a hlavně použil velmi kvalitní barvy, neboť odmítaly Oliverův kořich opustit.

Nezbylo nám nic jiného, než 3/4 druhů den odjet na bonitace s takto ilustrovaným psem. Naše vřichní členové komise po našem vysvětlování pochopili, že si z nich neděláme legraci a uznali, že to není dělná vada. Posuzování jsme spějně prošli a každopádně jsme toho dne byli nejvtájnější atrakcí. MIA KOBOSILOVÁ